

Liidetud kohtuasjad 358/85 ja 51/86

[...]

*Euroopa Parlamendi tegevuskohad – Resolutsioon Brüsselis vajaminevate ruumide kohta
– Õiguspärasus – Paralleelmenetluste välistamine*

[...]

EUROOPA KOHTU OTSUS

22. september 1988*

Liidetud kohtuasjades 358/85 ja 51/86,

Prantsuse Vabariik, esindajad: välisministeeriumi õigusosakonna juhataja G. Guillaume, keda abistasid välisministeeriumi nõunik E. Belliard ja välisministeeriumi ametnik B. Botte, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, Prantsusmaa suursaatkond, 9 boulevard Prince Henri,

hageja,

versus

Euroopa Parlament, esindajad: Euroopa Parlamendi õigusnõustaja F. Pasetti Bombardella, keda abistas vanemametnik C. Pennera, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, Euroopa Parlament,

kostja,

mille esemeks on nõue tühistada Euroopa Parlamendi 24. oktoobri 1985. aasta resolutsioon Brüsselis asuvate koosolekuruumide kohta,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president A. J. Mackenzie Stuart, kodade esimehed G. Bosco, O. Due, J. C. Moitinho de Almeida ja G. C. Rodríguez Iglesias, kohtunikud T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot, C. N. Kakouris, R. Joliet, T. F. O'Higgins ja F. A. Schockweiler,

kohtujurist: G. F. Mancini,

kohtusekretär: ametnik D. Louterman,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

arvestades kohtuistungi ettekannet ja 14. jaanuaril 1988 toimunud kohtuistungit, kus hagejat esindasid välisministeeriumi õigusosakonna juhataja J. P. Puissochet ja E. Belliard ning kostjat esindasid F. Pasetti Bombardella ja C. Pennera, keda abistas M. Waelbroeck, Brüssel,

olles kuulanud 21. juuni 1988. aasta kohtuistungil ära kohtujuristi arvamuse,

on teinud järgmise

otsuse

1. Oma kahe järjekohase hagiavaldusega, mis registreeriti Euroopa Kohtu kantseleis 20. novembril 1985 (kohtuasi 358/85) ja 20. veebruaril 1986 (kohtuasi 51/86), algatas Prantsuse Vabariik ESTÜ asutamislepingu artikli 38, EMÜ asutamislepingu artikli 173 ja Euratomi asutamislepingu artikli 146 alusel kaks hagimenetlust, mille esemeks on nõue tühistada Euroopa Parlamendi 24. oktoobri 1985. aasta resolutsioon Brüsselis asuvate koosolekuruumide kohta (EÜT C 343, 31.12.1985, lk 84). Oma 8. juuli 1987. aasta määrusega liitis Euroopa Kohus need kaks kohtuasja suulise menetluse läbiviimise ja kohtuotsuse tegemise eesmärgil.

2. Vaidlustatud resolutsioonis, mis võeti vastu Euroopa Parlamendi kodukorra artiklis 48 sätestatud kiirmenetluse korra kohaselt, Euroopa Parlament,

“A. juhtides tähelepanu asjaolule, et Euroopa Parlamendi Brüsselis asuvas suurimas istungisaalis on ainult 187 istekohta [...] ja et Brüsselis ei ole ühtki märkimisväärselt suuremat koosolekusaali, mis oleks varustatud ühenduse kõikide töökeelte tarbeks vajalike sünkroontõlkevõimalustega [...],

B. tundes muret selle üle, et pärast ühenduse laienemist on Euroopa Parlamendi olemasolevad koosolekusaalid Brüsselis liiga väikesed, et ükski fraktsioon võiks seal normaalsetes tingimustes koosolekut pidada, ja et tulevikus toimuvate valimiste või fraktsioonide võimaliku ühinemise tagajärjel osutuvad olemasolevad ruumid veel ühe fraktsiooni jaoks ebapiisavaks,

C. märkides, et juba praegu on Brüsselis Euroopa Parlamendi käsutuses olevas hoones ja muudes alalistes ruumides võimatu pidada kahe või enama suurema fraktsiooni koosolekut,

D. tundes muret ka selle üle, et Euroopa Parlamendi enda töökorraldus ei ole paindlik, kuna Brüsselis puuduvad alalised ruumid erakorralise või täiendava täiskogu istungjärgu korraldamiseks sellisel nädalal, mis on peaaegselt kavandatud komisjonide või fraktsioonide koosolekuteks,

E. olles teadlik Euroopa Parlamendi kui Euroopa kodanikele lähima institutsiooni rollist ja soovides edendada nende kodanike võimalusi, kel on ühine huvi teha koostööd kogu ühendust hõlmavate organisatsioonide kaudu,

F. juhtides tähelepanu asjaolule, et üha suurem hulk selliseid organisatsioone asutavad oma peamise tegevuskoha Brüsselis,

G. tõdedes, et kõik need vajadused oleks võimalik rahuldada üheainsa saali abil,

...

1) otsustab lasta rajada hoone, milles asub vähemalt 600-kohaline saal, külastajate galerii ja eespool kirjeldatud vajadustele vastavad lisaruumid ning mis asub võimalikult lähedal Euroopa Parlamendi hoonele aadressil rue Belliard;

2) teeb oma juhatusele ja kvestoritele ülesandeks koostada selle eesmärgi saavutamiseks vajalikud plaanid, kasutada kogu vajaminevat professionaalset abi ja tagada kõnealuse projekti elluviimine võimalikult kiiresti, ent hiljemalt 31. augustiks 1988, ning volitab oma presidenti, juhatust ja kvestoreid pidama läbirääkimisi vajalike lepingute üle ja need lepingud sõlmima;

3) on leppinud kokku teha vajalikud eelarveeraldised ning teeb oma presidendile, juhatusele ja peasekretärile ülesandeks esitada kõik nimetatud eesmärgi saavutamiseks vajalikud ettepanekud [...]”.

3. Prantsuse valitsus on vaidlustanud Euroopa Parlamendi pädevuse otsustada rajada Brüsselis vähemalt 600-kohaline istungisaal, et pidada seal teatud osaistungjärke.

4. Oma esimeses hagiavalduses (kohtuasi 358/85) on Prantsuse valitsus esitanud kaks väidet, nimelt oluliste menetlusnõuete rikkumist puudutava väite, mida ta põhjendab argumendiga, et vaidlusalust resolutsiooni ei oleks tohtinud vastu võtta kiirmenetluse korras, ja Euroopa Parlamendi pädevuse puudumist puudutava väite, mida ta põhjendab argumendiga, et institutsioonide asukoha määramine kuulub asutamislepingute kohaselt liikmesriikide valitsuste ainupädevusse. Oma teises hagiavalduses (kohtuasi 51/86) kordas Prantsuse valitsus samu argumente ja väitis lisaks, et vaidlusaluse resolutsiooniga on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet, kuna kavandatud ruumid ületavad märkimisväärselt Brüsselis Euroopa Parlamendi tööks vajaminevat infrastruktuuri. Sama argumenti korrati ka kohtuasjas 358/85 antud hageja vastuses.

5. Menetluse täpsemad faktilised asjaolud, taust ja käik ning menetlusosaliste väited ja argumendid on toodud kohtuistungis ettekandes ning neid mainitakse ja käsitletakse käesolevas otsuses edaspidi ainult niivõrd, kui see on vajalik Euroopa Kohtu põhjenduste selgitamiseks.

Vastuvõetavus

6. Euroopa Parlament on esitanud kaks vastuväidet hagide vastuvõetavuse suhtes. Esimene vastuväide, mis puudutab kohtuasja 51/86, on rajatud argumendile, et kohtuasi 51/86 on identne sama hageja poolt eelnevalt algatatud kohtuasjaga 358/85. Teine vastuväide, mis on esitatud mõlema hagi suhtes, põhineb argumendil, et vaidlusaluse resolutsiooni näol ei ole tegemist aktiga, mida oleks võimalik Euroopa Kohtus vaidlustada.

a) Paralleelmenetluste välistamine

7. Euroopa Parlament väidab, et need kaks hagi on menetlusosaliste, põhiküsimuse ja väidete osas identsed, kuna hagejaks oleva valitsuse poolt teises hagis (kohtuasi 51/86) esitatud väide proportsionaalsuse põhimõtte rikkumise kohta esitati hilisemas, hageja vastuse staadiumis ka esimese kohtuasja (358/85) kohta. Selles kohtuasjas esitatud kolmanda väite vastuvõetavuse jätab Euroopa Parlament Euroopa Kohtu otsustada.

8. Prantsuse valitsus ei esita vastuväiteid teise hagi vastuvõetamatuks tunnistamise suhtes tingimusel, et Euroopa Kohus ei käsitle proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist puudutavat väidet uue väitena, mida ei peeta vastuvõetavaks esimese hagi raames. Sellele kohtuasjale ei saa kohaldada Euroopa Kohtu praktikas (vt eelkõige 19. septembri 1985. aasta otsus liidetud kohtuasjades 172/83 ja 226/83: Hoogovens Groep BV v. komisjon, EKL 1985, lk 2831) määratletud paralleelmenetluste keeldu, mille eelduseks on, et kaks hagi on omavahel identsed kõikides aspektides, kaasa arvatud väidete osas.

9. Sellega seoses tuleks märkida, et Euroopa Parlamendi pädevuse puudumist käsitlev väide on sisuliselt samaväärne väitega, et vaidlusaluse resolutsiooni eesmärk on võimaldada Euroopa Parlamendil pidada Brüsselis osaistungjärke, mis ületaks Euroopa Parlamendi pädevust, kuna Euroopa Parlamendi istungite pidamise paiga üle otsustamine on ainuüksi liikmesriikide valitsuste pädevuses.

10. Prantsuse valitsuse esindaja täpsustas kohtuistungil, et viitega proportsionaalsuse põhimõttele sooviti juhtida tähelepanu ainult asjaolule, et vaidlusaluses resolutsioonis kavandatud ruumid väljuvad samas resolutsioonis viidatud kasutuseesmärkide raamest, milleks on muu hulgas fraktsioonide koosolekute pidamine, ning et need kasutuseesmärgid ei õigusta kavandatud hoone rajamist, mistõttu sellise hoone rajamise otsusel ei ole tegelikult mingit muud eesmärki peale Brüsselis osaistungjärkude pidamise.

11. Selliselt esitatud argumenti ei saa pidada pädevuse puudumisest väitest erinevaks väiteks, kuna selle argumendi eesmärk on näidata, et vaidlusaluse resolutsiooni ainuke eesmärk on anda Euroopa Parlamendi käsutusse hoone, mille üle otsustamiseks Euroopa Parlamendil hagejaks oleva valitsuse arvamus kohaselt puudus pädevus.

12. Seetõttu tuleb otsustada, et kohtuasjas 51/86 esitatud hagi, mis algatati hiljem, hõlmab samu menetlusosalisi ja selle esemeks on sama resolutsiooni tühistamise nõue samade väidete alusel, mis esitati kohtuasjas 358/85. Seega tuleb kohtuasjas 51/86 esitatud hagiavaldus vastuvõetamatuse tõttu rahuldamata jätta.

b) Küsimus selle kohta, kas vaidlusaluse resolutsiooni näol on tegemist aktiga, mida on võimalik vaidlustada

13. Euroopa Parlamendi arvates ei ole vaidlusaluse resolutsiooni näol tegemist aktiga, mida oleks võimalik vaidlustada. Parlament väidab, et Euroopa Kohtu hiljutiste otsuste kohaselt võib Euroopa Kohtus vaidlustada ainult neid Euroopa Parlamendi akte, millel võivad olla õiguslikud tagajärjed kolmandate isikute jaoks. Vaidlusalune resolutsioon ei tekita selliseid tagajärgi, eriti selles osas, mis puudutab kinnisvara omandamist, sest

Euroopa Parlament ei saa iseseisvalt otsustada taolise omandamise üle, mis EMÜ asutamislepingu artikli 211 kohaselt eeldab vähemalt komisjoni nõusolekut.

14. Selle küsimusega seoses tuleb märkida, et Prantsuse valitsuse poolt vaidlusaluse resolutsiooni suhtes esitatud vastuväited ei puuduta Euroopa Parlamendi poolt kinnisvara omandamist ega isegi mitte Brüsselis ruumide ehitamist, vaid Euroopa Parlamendi poolt selles resolutsioonis väljendatud kavatsust pidada Brüsselis osaistungjärke ja hankida endale selleks vajalikud ruumid. Prantsuse valitsuse väitel soovib Euroopa Parlament sel moel tegutseda institutsioonide asukoha küsimuses liikmesriikide valitsuste asemel, ehkki see küsimus on antud liikmesriikide valitsuste ainupädevusse.

15. Kuna hagiavalduse vastuvõetavuse otsustamine nõuab seega vaidlusaluse resolutsiooni sisu ja ulatuse analüüsi, tulebki käsitleda kohtuasjas 358/85 esitatud hagiavalduse põhiküsimust.

Põhiküsimus

a) Olulise menetlusnõude rikkumine

16. Prantsuse valitsus väidab, et vaidlusalust resolutsiooni ei saanud õiguspäraselt vastu võtta Euroopa Parlamendi kodukorra artiklis 48 ette nähtud kiirmenetluse korras. Lisaks väidab Prantsuse valitsus, et seda menetlust kohaldatakse ainult aktuaalsete ja kiireloomuliste temade ning nende temade osas taotletud resolutsioonide puhul. Vaidlusaluse resolutsiooni puhul ei olnud tegemist aktuaalse ja kiireloomulise küsimusega ning seega ei saanud seda kiirmenetluse korras vastu võtta.

17. Selle väite osas piisab märkimisest, et Euroopa Parlamendi otsus viia täiskogu istungil läbi aktuaalne ja kiireloomuline arutelu teatud küsimuses resolutsiooni vastuvõtmiseks on seotud Euroopa Parlamendi töö sisemise korraldusega ega saa seega kuuluda Euroopa Kohtu järelevalve alla.

18. Niisiis tuleb Prantsuse valitsuse esimene väide tagasi lükata.

b) Pädevuse puudumine

19. Enne selles küsimuses menetlusosaliste poolt esitatud väidete uurimist peaks Euroopa Kohus vajalikus ulatuses meenutama asutamislepingute ja liikmesriikide valitsuste otsuste neid sätteid, mis puudutavad ühenduse institutsioonide asukohta ja ajutisi tegevuskohti.

20. ESTÜ asutamislepingu artikli 77, EMÜ asutamislepingu artikli 216 ja Euratomi asutamislepingu artikli 189 kohaselt määratakse ühenduse institutsioonide asukoht liikmesriikide valitsuste ühisel kokkuleppel.

21. Seoses ESTÜ asutamislepingu jõustumisega otsustasid liikmesriikide välisministrid 25. juulil 1952 muu hulgas seda, et assamblee peab oma esimese istungjärgu Strasbourgis ja et lõplik otsus asukoha kohta tehakse hiljem.

22. Seoses EMÜ asutamislepingu ja Euratomi asutamislepingu jõustumisega otsustasid liikmesriikide välisministrid 7. jaanuaril 1958 oma koosoleku lõpul edastatud pressiteate kohaselt koondada kõik kuue liikmesriigi Euroopa organisatsioonid ühte asukohta niipea kui mõistlikult võimalik ja vastavalt asutamislepingu sätetele ning leppisid muu hulgas kokku, et “assamblee koguneb Strasbourgis”.

23. 8. aprillil 1965 allkirjastatud Euroopa ühenduste ühise nõukogu ja ühise komisjoni asutamislepingu artiklis 37 nähti ette, et liikmesriikide valitsuste esindajad kehtestavad ühise nõukogu ja ühise komisjoni asutamisega seoses tekkinud, Luksemburgi Suurhertsogiriigiga seotud teatud probleemide lahendamiseks vajalikud sätted, ent need sätted ei või piirata institutsioonide asukohta käsitlevate asutamislepingute sätete kohaldamist.

24. Selle asutamislepingu allkirjastamise kuupäeval 8. aprillil 1965 võtsid liikmesriikide valitsuste esindajad osundatud artikli 37 kohaselt vastu otsuse (EÜT L 152, 13.7.1967, lk 18; ELT eriväljaanne 01/01, lk 24), mille artiklis 1 märgiti, et “ühenduste institutsioonide ajutisteks tegevuskohtadeks jäävad Luxembourg, Brüssel ja Strasbourg”, ja artiklis 4 otsustati, et “assamblee peasekretariaat ja selle talitused jäävad Luxembourgis”. Sama otsuse artikli 12 kohaselt ei mõjuta see otsus Euroopa ühenduste institutsioonide ajutisi tegevuskohti, mis on kindlaks määratud valitsuste varasemate otsustega, kui nõukogu ja komisjoniga seoses planeeritud muudatustest ei tulene teisiti.

25. Oma 22. septembri 1977. aasta vastuses Euroopa Parlamendi presidendi kirjale, milles käsitleti neid tegevusalaseid raskusi, mis Euroopa Parlamendi võivad tekkida seoses Euroopa Parlamendi liikmete valimisega üldvalimistel ja seoses Euroopa Parlamendi liikmete arvu suurenemisega, märkis nõukogu eesistuja, et liikmesriikide valitsuste arvates puudub vajadus *de jure* või *de facto* muuta olemasolevaid sätteid, mis käsitlevad Euroopa Parlamendi ajutisi tegevuskohti, milleks on Strasbourg ja Luxembourg. Parlamendi sekretariaadi ja teenistuste asukohaks jäi Luxembourg, ent Euroopa Parlamendi komisjonidel oli tavaks pidada oma koosolekuid Brüsselis, kusjuures nende koosolekute läbiviimiseks vajati minimaalset infrastruktuuri.

26. Prantsuse valitsuse initsiatiivil alustasid liikmesriikide valitsused 1980. aastal ühenduse institutsioonide asukoha määramisele pühendatud nõupidamisega seoses arutelusid, mille eesmärk oli jõuda lõpliku otsuseni. Kuna valitsustevahelisi erimeelsusi ei olnud võimalik lahendada, otsustati sellel nõupidamisel, et mitmesuguste ebatäiuslike lahenduste seas oleks parim lahendus säilitada olemasolev olukord, st erinevad ajutised tegevuskohad. Maastrichtis 23. ja 24. märtsil 1981. aastal toimunud Euroopa Ülemkogul otsustasid liikmesriikide riigipead ja valitsusjuhid ühehäälselt “säilitada Euroopa institutsioonide ajutiste tegevuskohtade osas olemasolev olukord”.

27. 30. juunil 1981. aastal tehti ühenduse institutsioonide asukoha määramisele pühendatud nõupidamisel liikmesriikide riigipeade ja valitsusjuhtide eelnimetatud otsust silmas pidades alljärgnev otsus:

“1) Liikmesriikide valitsused märgivad, et asutamislepingu artikli 216 kohaselt kuulub ühenduse institutsioonide asukoha üle otsustamine nende ainupädevusse.

2) Liikmesriikide valitsuste poolt Maastrichtis 23. ja 24. märtsil 1981. aastal vastu võetud otsus säilitada ajutiste tegevuskohtade osas olemasolev olukord oli kooskõlas selle pädevuse teostamisega. See otsus ei mõjuta institutsioonide asukoha määramise otsust.”

28. Pärast nimetatud otsust ei ole liikmesriikide valitsused institutsioonide asukoha ega ajutiste tegevuskohtade osas ühtki otsust vastu võtnud.

29. Eeltoodut arvestades tuleb kõigepealt juhtida tähelepanu asjaolule, nagu Euroopa Kohus on märkinud juba oma 10. veebruari 1983. aasta otsuses (kohtuasi 230/81: Luksemburgi Suurhertsogiriik v. Euroopa Parlament, EKL 1983, lk 255), et liikmesriikide valitsused ei ole veel täitnud oma kohustust määrata kindlaks institutsioonide asukoht, nagu on sätestatud ESTÜ asutamislepingu artiklis 77, EMÜ asutamislepingu artiklis 216 ja Euratomi asutamislepingu artiklis 189, ent nad on mitmel puhul teinud institutsioonide ajutiste tegevuskohtade määramisega seotud otsuseid sama pädevuse raames ja 8. aprilli 1965. aasta otsuse puhul eespool osundatud Euroopa ühenduste ühise nõukogu ja ühise komisjoni asutamislepingu artiklis 37 selgesõnaliselt ette nähtud pädevuse raames.

30. Ehkki 1952. ja 1958. aastal kuue asutajaliikmesriigi välisministrite poolt tehtud avaldused võivad Euroopa Parlamendi tegevuskoha osas tehtud otsuste olulisuse kahtluse alla seada, ei saa sama öelda 8. aprillil 1965. aastal tehtud otsuse kohta, mille kohaselt “ühenduste institutsioonide ajutisteks tegevuskohtadeks jäävad Luxembourg, Brüssel ja Strasbourg”. Nagu Euroopa Kohus märkis juba oma 10. veebruari 1983. aasta otsuses, millele viidati eespool, oli Euroopa Parlamendi täiskogu istungjärkude näol tol ajal tegemist ühenduse institutsioonide ainukese tegevusega, mida viidi regulaarselt ellu Strasbourgis.

31. Samuti märgiti selles Euroopa Kohtu otsuses, et liikmesriikide valitsuste poolt 1981. aastal vastu võetud otsuseid “olemasoleva olukorra säilitamise kohta” saab mõista ainult nii, et neis otsustes väljendasid liikmesriikide valitsused oma soovi mitte muuta olemasolevat õiguslikku olukorda. Samamoodi tuleb tõlgendada ka nõukogu eesistuja poolt Euroopa Parlamendi presidendile 22. septembril 1977. saadetud kirja. Seega tuleb järeldada, et Euroopa Parlamendi täiskogu istungite toimumise üheks ajutiseks kohaks on tegelikult määratud Strasbourg.

32. Sellegipoolest ei tule institutsiooni ajutise tegevuskoha määramisest vältimatult järeldada, et selle institutsiooni liikmed ei või mitte kunagi kohtuda mõnes muus paigas. Niisiis tuleb kaaluda, kas liikmesriikide valitsuste poolt vastu võetud otsuseid tuleb mõista nii, et nendega on välistatud Euroopa Parlamendi õigus talle ESTÜ asutamislepingu artikliga 25, EMÜ asutamislepingu artikliga 142 ja Euratomi asutamislepingu artikliga 112 antud kodukorra vastuvõtmise pädevuse raames otsustada pidada osaistungjärke muus paigas kui Strasbourg.

33. Selle küsimuse osas tuleks märkida, et valitsuste poolt tehtud asjaomaste otsuste tegemise ajal oli Euroopa Parlament juba pidanud osaistungjärke Roomas, Brüsselis ja eelkõige Luxembourgis. Tegelikult oli Euroopa Parlament pidanud märkimisväärset arvu osaistungjärke, eriti lühemaajalisi, Luxembourgis. On tõsi, et Prantsuse valitsus oli mitmel puhul esitanud vastuväiteid istungjärkude pidamise vastu Luxembourgis, ent need vastuväited ei kajastunud valitsuste otsustes. Need otsused ei sisaldanud ei positiivset ega

negatiivset hinnangut Euroopa Parlamendi poolt tol ajal järgitud tegevuspraktikale ega ka ühtki seisukohavõttu, mille eesmärk oluks takistada osaistungjärkude läbiviimist tulevikus mõnes muus paigas kui Strasbourg.

34. Seoses liikmesriikide valitsuste poolt vastu võetud otsuste olulisuse määratlemisega tuleks tähelepanu pöörata ka reeglile, mis näeb ette liikmesriikide ja ühenduse institutsioonide vahelise heauskse koostööga seotud vastastikused kohustused, mis on sätestatud eelkõige EMÜ asutamislepingu artiklis 5. Euroopa Parlamendi toimimise tingimuste osas omab see reegel iseäranis suurt tähtsust olukorras, kus liikmesriikide valitsused ei ole veel täitnud oma kohustust määrata kindlaks ühenduse institutsioonide asukoht ega isegi teinud otsust Euroopa Parlamendi ühe ajutise tegevuspaiga kohta.

35. Eespool osundatud 10. veebruari 1983. aasta otsuses tegi Euroopa Kohus nimetatud reeglist järelduse, et samas kui Euroopa Parlament on oma sisemise töökorralduse määratlemise pädevuse teostamisel kohustatud arvesse võtma liikmesriikide valitsuste pädevust määrata kindlaks ühenduse institutsioonide asukoht ja liikmesriikide valitsuste poolt vahepeal ajutiselt vastu võetud otsuseid, siis liikmesriigid omalt poolt on nende otsuste vastuvõtmisel kohustatud arvestama Euroopa Parlamendi eelmainitud pädevust ja tagama, et nende otsused ei takistaks Euroopa Parlamendi kui ühenduse institutsiooni nõuetekohast toimimist.

36. Eeltoodut arvestades tuleb otsustada, et liikmesriikide valitsuste otsused ei välista Euroopa Parlamendi õigust oma sisemise töökorralduse määratlemise pädevuse raames otsustada pidada mõningaid osaistungjärke muus paigas kui Strasbourg tingimusel, et tegemist on erandliku otsusega, milles arvestatakse selle linna kui tavapärase tegevuskoha positsiooni, ja et see otsus on õigustatud objektiivsete põhjustega, mis on seotud Euroopa Parlamendi nõuetekohase toimimisega.

37. Vaidlusalust resolutsiooni tuleb hinnata eeltoodud seisukohtade ja järelduse alusel.

38. Vaidlusaluse resolutsiooni punkti 1 kohaselt on Euroopa Parlament otsustanud lasta rajada hoone, mis vastab "eespool kirjeldatud vajadustele". Resolutsiooni preambulis viidatud vajaduste seas on preambuli punktis D mainitud ruume "erakorralise või täiendava täiskogu istungjärgu korraldamiseks sellisel nädalal, mis on peaaegselt kavandatud komisjonide või fraktsioonide koosolekuteks". Prantsuse valitsuse arvates on just kõnealuse hoone selline kasutuseesmärk vastuolus liikmesriikide valitsuste poolt vastu võetud otsustega ja ületab Euroopa Parlamendi otsustuspädevust.

39. Kohtuistungil põhjendas Euroopa Parlamendi esindaja seda kasutuseesmärki vajadusega korraldada lühiajalisi istungjärke lühikese etteteatamistähtajaga, eriti eelarvemenetluse raames ja seoses EMÜ asutamislepingu artikli 149 teises lõigus (arvestades ka ühtse Euroopa aktiga selles tehtud muudatusi ja täiendusi) ette nähtud nõukogu ja Euroopa Parlamendi vahelise koostöömenetlusega. Kui need lühiajalised istungjärgud on kavandatud selliseks nädalaks, mis Euroopa Parlamendi kinnitatud ajakava kohaselt on ette nähtud komisjonide või fraktsioonide koosolekuteks, mida tavapäraselt peetakse Brüsselis, siis oleks Euroopa Parlamendi arvates ebamõistlik eeldada, et Brüsselis olevad Euroopa Parlamendi liikmed, kes neil koosolekutel osalevad,

peaksid lühiajalisel istungjärgul osalemiseks sõitma Strasbourgi, seda isegi juhul, kui Strasbourgis olev istungitesaal on sel nädalal vaba.

40. Kõigepealt tuleb märkida, et vaidlusaluse resolutsiooni tegelik sõnastus ehk väljendi “erakorraline või täiendav täiskogu istungjärk” kasutamine rõhutab kavandatud kasutuseesmärgi erandlikkust; teiseks tuleb tähelepanu juhtida asjaolule, et resolutsioonis viidatud vajaduse näol, nagu Euroopa Parlament seda kohtuistungil selgitas, on tegemist objektiivse põhjusega, mis on seotud Euroopa Parlamendi nõuetekohase toimimisega. See vajadus tuleneb nõuetekohase toimimise ees seisvatest takistustest, mis omakorda tulenevad asjaolust, et liikmesriigid ei ole asutamislepingute kohaselt teinud otsust institutsioonide asukoha kohta. Seega tuleb otsustada, et kavandatud kasutuseesmärgi määratlemine kuulub Euroopa Parlamendi pädevusse otsustada oma sisemise töökorralduse üle, nagu kirjeldati eespool.

41. Kirjeldatud asjaolusid arvestades tuleb järeldada, et vaidlusalune resolutsioon, niivõrd kui see väljendab kavatsust korraldada Brüsselis erakorralisi või täiendavaid osaistungjärke sellistel nädalatel, mis on peasjalikult kavandatud komisjonide või fraktsioonide koosolekuteks, ei välju nende meetmete raamest, mida Euroopa Parlament on pädev võtma oma sisemise töökorralduse määratlemisel, ega ole vastuolus liikmesriikide valitsuste poolt vastu võetud otsustega, mis käsitlevad ühenduse institutsioonide ajutisi tegevuskohti, ning ei riiva liikmesriikidele selles küsimuses kuuluvat pädevust.

42. Prantsuse valitsuse teine väide tuleb tagasi lükata ja seetõttu tuleb kogu hagi rahuldamata jätta.

Kohtukulud

43. Kodukorra artikli 69 lõike 2 kohaselt on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud. Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud jätta tema kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

EUROOPA KOHUS,

otsustab:

- 1) Jätta kohtuasjas 51/86 esitatud hagi rahuldamata vastuvõetamatuse tõttu.
- 2) Jätta kohtuasjas 358/85 esitatud hagi rahuldamata põhjendamata tõttu.
- 3) Mõista kohtukulud välja Prantsuse Vabariigilt.

Mackenzie Stuart

Bosco

Due

Moitinho de Almeida

Rodríguez Iglesias

Koopmans

Everling

Bahlmann

Galmot

Kakouris

Joliet

O' Higgins

Schockweiler

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 22. septembril 1988. aastal Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

J.-G. Giraud

A. J. Mackenzie Stuart